

Ako sa herec, režisér a scenárista ocitol vo festivalovej porote Zázračného oriešku?

Bolo to veľmi jednoduché. Moja šéfka Zuzana Kolmosová jedného dňa prišla za mnou a povedala: "Laco, nechceš byť v porote na oriešku?" Ja som povedal, že veľmi rád, pretože v takejto porote som ešte nikdy predtým nebol. Prijal som to s tým, že je to príjemná výzva a že to bude pre mňa určite zaujímavé.

Ako sa vám hodnotilo? Ako na vás zapôsobili súťažné rozhlasové tituly?

Bolo to veľmi príjemné, pretože som si mohol v klude a pokoji vypočuť veci, ktoré robili moji kolegovia. Nemusel som myslieť na to, že mám ešte inú robotu a tým pádom som sa mohol sústrediť len na počúvanie. Okrem toho som mal veľmi dobrých kolegov, väčšinou tam boli dámy – literátky, ktoré o všetkom veľmi zaujímavovo hovorili, čo bolo inšpirujúce a podnetné. Takže som sa aj veľa naučil, lebo človek sa vlastne musí učiť do konca svojho života.

Čo vám utkvelo v pamäti pri počúvaní víťaznej monologickej rozprávky Povest' o Cinka Panne autora Jozefa Lenharta?

Mne sa veľmi páčili jazyk, ktorý pán Lenhart používal pri písaní a rovnako atmosféra ako to bolo napísané. Bolo to aj také archaizujúce, ale nie staromódne či staré. Vytváralo to atmosféru v tom dobrom slova zmysle, že ide o niečo z minulosti, z histórie. Bolo to veľmi príjemné. Aj to, že pán Lenhart k nám na začiatku náčuvu prehovoril. Tým, že uviedol o čo ide, sa nám to viacej priblížilo a skomornilo. A veľmi dobre to robil samotný Boris Farkaš, ktorého ako herca veľmi dobre poznám a celé roky s ním spolupracujem. Bolo výnimočné, že hral niekoľko postáv naraz, hral aj opisy, nebolo to vôbec otravné a nemali sme vôbec pocit, že ide o monológ.

V kategórii rozhlasová hra zvíťazila Snehulienka, novodobé spracovanie rozprávky bratov Grimmovcov s emotívnym textom Daniela Heviera. Do tohto titulu sa trafili aj deti. Ako na vás dielo zapôsobilo?

To je veľmi dobré, že sa to páčilo aj deťom. To znamená, že sme sa nezmýlili, keď sme hovorili, že tak ako sa to páči dospelákovi, tak by sa to mohlo aj deťom. Je to širokospektrálna hra, akoby to bol veľký film s veľkým priestorom. Predloha Daniela Heviera bola veľmi krásna, inšpirovaná tým, že deti veľmi dobre pozná, chodí s nimi na workshopy, číta im, vie na čo reagujú a ako vnímajú veci. Napriek tomu to vôbec nebolo písané nejako jednoducho. Boli tam krásne obrazy, krásny jazyk, plnohodnotný. Krásne napísal aj texty piesní, na ktoré pán Čekovský urobil veľmi dobrú hudbu. Tiež širokospektrálnu. Výborne tam hral orchester. Ako porotcovia sme sa na tom strašne bavili. Počúvali sme to ako malé deti, normálne sme sa smiali, rehotali. V druhej polovici sme už aj spievali pesničky, lebo oni sa tak trošku opakovali tie refrény a stotožňovali sme sa s postavami, niektorí s tými trpaslíkmi, doslova (úsmev).

Vyznieva to ako obrovská škoda, že na odposluchoch nebola kamera a fotoaparát, boli by to boli zrejme hodnotné zábery.

(úsmev) To je škoda. Lebo keď sa na nás pozeral pán majster zvuku Peter Daniška, ktorý bol realizátorom celého, tak na nás "zíral", že čo vyvádzame. Fakt sme sa správali ako malé deti, ale bolo to celé také spontánne, emotívne. A pri niektorých pasážach sme mali pocit, že to je už skoro vážne a smutné, ale zrazu to strihlo do vtipu a to bolo strašne

efektné a príjemné. Bol to určite hlboký "všezážitok".

Podarilo sa vám okrem náčuvov zúčastniť sa aj na sprievodných podujatiach festivalu?

Videl som otvorenie výtvarných výstav v knižnici a bol sa pozrieť na nejaké workshopy. Myslím si, že to, že rozhlasový festival má aj takéto sprievodné podujatia, je úžasné, pretože potom akoby celé Piešťany vedeli, že sa tu niečo deje, niečo čo má význam a zmysel. Že je to dobré pre deti aj pre celé mesto.

Ako by ste na záver zhodnotili atmosféru?

Veľmi príjemná, ľudská, hodnotná. Mal som pocit, že som tu na takej dovolenke, aj keď viem, že sme dosť veľa pracovali, počúvali aj rozprávali a večer som bol poriadne unavený. Odchádzam však s pocitom, akoby som na dovolenke veľa cestoval a veľa videl a chcel som veľa cestovať a vidieť.

Akcia: Rozlúsknuté

Dátum: 19.5.2016

Autor rozhovoru: Katarína Beňová